Ч. 41 Второк 22 лютого (6 марта) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З Кола польского. — Бесїда пос. Василька).

В справі нарад в войсковій комісиї прийшло до умови між Молодочехами а більшостию після котрої відбуде ся слідуюче засїдане комісиї ві второк вечером. — Назначений на середу вибір першого віцепрезидента Палати живо обговорює ся в парляментарних кругах. Ухвала конференциї провідників лївиці, обстаюча при виборі пос. Прадого подана до відомости правиці. Клюб ческий рішив віддати свої голоси лиш кандидатови Славян. В середу перед засїданем палати відбудуть ся в тій справі засїданя клюбів. — Moravska Orlice доносить, що краєві сойми будуть скликані рішучо на 20 марта, та що сойми моравский і ческий будуть радити аж до другої половини мая. В посольскій палаті — як доносить та часопись — буде полагоджена ще лиш справа континґенту рекрута. На другий тиждень буде відчитане в палаті послів запрошене правительства до вибору делеґаций. Дожидають також на другий тиждень нових зборів угодової конференциї, але не для остаточних нарад, лише для ухвали, чи в часї нарад соймових має зібрати ся конференция у Відни, чи в Празї або Берні.

Коло польске відбуло вчера два засїданя. Пополудневе було присьвячене виключно справам краєвим, бо поставлену на дневнім порядку справу вибору віцепрезидента палати відложено, як зачувати задля переговорів з пос. Лупулом, що-до єго уступленя. На передполудневім засїданю п. Яворский відчитав відповідь Папи на телеґраму, яку Коло польске вислало з нагоди єго 90-тих роковин уродин. Відтак відчитано ряд петиций і обговорювано справу реформи адміністрацийних урядів в краю. П. Білиньский прощав ся з товаришами послами з Кола і висказав при тім довшу промову. Відтак вибрано віцепрезесом Кола ґрафа Войтїха Дідушицкого, а до комісиї парляментарної пп. Д. Абрагамовича, Козловского, Милевского, Дулембу і Чеча.

Промова руского посла з Буковини Василька, виголошена на засїданю палати в четвер, в докладнїйшім справозданю звучить: Яко репрезентант буковиньских Русинів мушу підпирати теперішне правительство, бо оно на своїм прапорі умістило оклик рівноправности всіх сторонництв. По новім кабінетї Русини надіють ся, що не буде уважати за справедливе дотеперішне систематичне протеґоване Румунів на шкоду инших наций. Пів міліона буковиньских Русинів є найбільше помітуваним племенем в Австриї. В широкім історичнім виводї бесїдник виказує, що єго край був первістно заселений виключно славяньскими племенами, що доказує хоч би сама назва краю „Буковина". Доперва коли в 1775 роцї край заняла Австрия, настали такі відносини, що нинї майже цїла інтелїґенция, шляхта і клир суть румуньскі. Мимо того Буковина була і є славяньским краєм, бо на 700.000 мешканців, до румуньского народу належить 200.000. Мимо того, що Русини не мали в своїх руках адміністрациї, руске шкільництво розвивало ся з приватного почину патріотів. Одним з перших, котрі заснували рускі приватні школи, був поважаний п. Цурканович, нинїшний член румуньского клюбу в особі п. Цуркана. Через те, що для кариєри було користнїйше стати ся Румуном, богато Русинів вирекло ся з часом своєї народности і тому нинї так мало на Буковинї руської інтелїґенциї. Бесїдник обговорював відтак економічні справи Буковини і порушив справу просьвіти і віроісповідань. Три міліони Русинів має лише 5 ґімназий, а 200.000 Волохів аж три. Адміністрация віроісповідань також працює в користь Румунів, а против Русинів. Специяльно бє в очи брак парохів рускої народности. Противславяньска аґітация веде ся на велику скалю; нїхто би не увірив, що румуньска праса виписує на Поляків і Русинів. Василько закінчив новим запевненем, що єго сторонництво приймає з вдоволенем заяву правительства, що буде стояти над сторонництвами, і має певне довірє до нового кабінету і єго цїлий.

Новинки.

Львів дня 5-го марта 1900.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з 26 лютого: 1) Затвердити вибір дра Л. Тарнавского на відпоручника

10)

ДОЧКА ПОСЛА.

(З француского — Юрия Онста).

(Дальше).

— Що? — спитала панї Трезоріє зачудована. — Без релїґії, без віри, в цїлковитій несьвідомости? — Але дитино, ті малі дикуни, що їх навертають місионарі в пустинях, не мають більше замкненої душі. В двайцятім роцї! Алеж то злочин!

— О, панї! — і Жільберта, з очима полними сльоз, зложила благаючо руки.

— Прости менї, бідна дитино.... я забула ся. Алеж бо то відкрите так для мене несподіване і болюче! То неможлива річ, щоби ти не мала нїякої звязи з церквою. Чи хоч охрестили тебе?

— Так, панї.

— А, слава Богу — скрикнула панї Трезоріє, відотхнувши глубоко. — Не живеш хоч як зьвірина. Але дійти до двайцятьох лїт, і стояти далеко від правдивого сьвітла, від віри, доброї чи злої.... Навіть не єретичка.... Ну — але то всьо може ще направити ся. Оповідж же менї всьо, поясни як то було.

— Певне, що коли би моя бідна мати жила, то виховувалаб мене в вірі, бо отець не робив би менї нїяких перепон. Мати була побожна, а отець лишав їй свободу віри. Для мене самої мусїв би був спроневірити ся своїм личним поглядам, а того не хотів.

— А ти сама, моя дитино, не жадала нїколи для себе першого причастія, науки катехизму, як твої товаришки.

— Я не мала товаришок, жила все сама.... Мій отець, родом з провінциї, навязав тут лиш зносини для інтересу, або для полїтичних взглядів: Коли я мала пятнайцять лїт, то найшла товаришки аж в ґімназиї, де кінчила моє образоване як доходяча учениця.

— В ґімназиї! — скрикнула баронова з розпукою. — Того лиш недоставало. І чогож тебе там учили?

— О, всї учительки були дуже добрі і знаменито нас учили.... Не можу инакше сказати, бо то була би невдячність з моєї сторони.

— Але якіж погляди виробили у тебе? Школа без Бога! Молоді дївчата без релїґії. Які женщини з них виростуть? Які матери! Так, они нещастні знов будуть мати дїти і не научать їх навіть молитви, не вкажуть де небо, не пояснять нї одної релїґійної правди.... Найкрасші приміри пожертвованя і милосердія Божого будуть їм незвістні. То просто страшно, моя дитино. Отже, як бачиш, не можу о тім говорити спокійно. Я надіяла ся великих перепон, страшних несподіванок, але то, що я відкрила, переходить всї мої побоюваня.... Без віри! Але скажиж менї бодай, чи не маєш відрази до неї:

Знов присунула ся до Жільберти і майже обійми́ла єї:

— Якже моглаб я мати відразу до неї? Гріб, в котрім моя мати спочиває, носить хрест а я все вклякаю перед ним, кілько разів заношу там цьвіти.... Стара Розалїя научила мене, коли я була ще дуже мала, молитви, одинокої, яку умію і якою молю ся за спокій душі моєї матери. З тою молитвою оберталась я до Господа, котрого не знала, але котрого благала, аби був ласкавий для тої, котру я споминаю і за котру плачу. Отже, як бачите, не була я так далеко від віри, коли та молитва лучила мене з найдорожшими споминами.

— Слава Богу! Спасемо тебе, а тодї станеш ще дорожшою нашому серцю. Але моя дитино мусиш добре застановити ся над тим, чого ми так несподївано дїткнули ся. Всьо то дуже поважне і не можна того легковажити. Жде тебе переміна великої ваги, і мусиш не лиш на неї згодити ся, але горячо єї бажати. Не хочу о тім більше говорити з тобою, бо хотїлаб полишити тобі тут свободу дїланя.

Панї Трезоріє вже цїлком успокоїла ся, дїткнула білою рукою личка Жільберти, і знов промовила до неї сердечно:

— Мала поганко, ти все обожала лиш природу.... А той, що єї сотворив, був для тебе чужий. А комуж твої учителї приписували єго дїла? Случаєви?

Жільберта усьміхнула ся і в єї поглядї заяснів жартобливий блеск.

— О! случаєви! Нї, Хтожби тому повірив? Але постепенна переміна ма ериї....

Баронова замкнула їй уста рукою і розсьміяла ся.

— Тихо, не говори більше. На жаль не учать їх о Бозї, лиш о Дарвінї. А тепер лиши мене, дитино, нинї ми вже досить говорили, завтра докінчимо.

Баронова встала і відводила Жільберту

ради громадскої до окружної ради шкільної в Перемишли, дра А. Діціюса на такого-ж відпоручника до окружної ради шк. в Ярославі, К. Витославского в Коломиї, дра Мацюльского в Жовкві, Л. Бойнаровского учителя в Богородчанах на представителя учительства до окр. ради шкільної в Богородчанах; 2) покликати Фр. Богусевича тимчасового управителя школи в Рудках на представителя учительства в раді шкільній окружній в Рудках; 3) іменувати: І. Декера управителем в Ліську, М. Вармску молодшою учителькою в Ліську, о. Л. Шуля римо-кат., а о. Володим. Соневицкого греко-кат. катихитом в Теребовли; 4) управителями 2-кл. шкіл: І Бебеша в Девятниках, І. Щтястного в Радчи, М. Солекевича в Гадинківцях, Г. Олексова в Новици, В. Електоровича в Добровлянах, М. Горчицю в Мисткові, С. Кисілевского в Ясливсках, С. Шарабуру в Острові, К. Шравра в Пісках; 5) іменувати учителями і учительками 1-кл. шкіл: Л. Чепіляївну в Помонятах, В. Лубковского в Віднові, І. Луковского в Татарах, М. Гомулку в Селисках, Б. Зелиньску в Малинівці, Ц. Бірецкого в Лобозві, В. Лозиньску в Мишкові, Евг. Вивюрску в Крушельници, І. Винницкого в Єгнаві, М. Кушнірівну в Головчинцях, Л. Фукса в Підгірцях, Ад. Фроня в Гумнисках, М. Фулиньску в Язеници руській, С. Левицкого в Сугрові, М. Короля в Молодинчи. І. Зубаля в Саджавці, Л. Гаєвску в Гійску, С. Черниковского в Петранці, Б. Ладу в Деревлянах, Евг. Менциньского в Баравчинах, К. Ромаха в Куропатниках, І. Костишина в Теофипілці і Б. Жигу в Вацковичах.

— **Двома стипендиями** з фонду бл. п. Андрея і Тереси Шушкевичів по 290 корон річно, надїлив онигди совіт Ставропигійского інститута: Якова Поворозника з II. року і Ісидора Худка з I. року прав на львівскім університетї. Оба сини убогих селян, а ту стипендию будуть брати до скінченя правничих студий.

— **Огнї.** Дня 26 лютого с. р. около 12-ої год. в полудне вибухнув у селянина Ловка на Вульцї біліньскій повіта низкого, огонь, котрий знищив хату і будинки господарскі згаданого селянина та ще дві хати і будинки господарскі разом зі збіжем та иншими запасами господарів Йосифа Малека і Івана Пука, а крім того згоріла ще стайня зі сїном господаря Валент. Коня. Причиною огню були малі дїти Івана Ловка, що лишені самі без дозору дома, запалили підстілку з лїса, що була недалеко хати і від того займила ся хата. Загальна шкода доходить до 7720 К. Зі всїх погорільців був лиш один Іван Лоек асекурований на 500 К. — Дня 8 лютого с. р. около години 7 вечером вибухнув огонь в хатї Франка Глабуся в Ожомли і знищив ту хату разом зі стайнею, стодолою і пашею. Загальна шкода звиш 1000 К.

— **Крадїж на почтї.** Зі Станиславова доносять: З візка почтового, що їздить межи Богородчанами, Лисьцем а Станїславовом пропали в недїлю дня 4 с. м. межи 8 а 10 год. вечером чотири мішки з грошевими листами, в котрих загалом містило ся 3.481 корон. Почтилїон приїхавши до Станїславова, коли хотїв вийняти мішки, побачив, що дверцї від візка були отворені. Він каже, що на дорозї не видїв нїкого підозрілого. День перед тим згинула в той сам спосіб з візка посилка фрахтова.

— **Нещасливі пригоди.** Ілько Кобзїстий з Краспої, повіта бережаньского, вертаючи домів по роботї при двірскій молотїльни в Зборові, заблудив в дорозї і як здає ся, змучивши ся дуже, замерз серед поля, де его на другий день 23 лютого знайдено неживого. — Дня 23 лютого утопила ся Паранька Король з Брухович в прибувшім потоцї в Уськовичах.

— **Як знахорка собі порадила.** В місточку Сколім була знахорка, що лїчила людий від всїляких недуг. Аж ось занедужала і она сама, а певна своєї штуки, хотїла й сама себе вилїчити та наварила собі якогось зїля: як напила ся его дня 8 лютого, так і зараз попустили всї болї, бо знахорка перенесла ся в одній хвили на той сьвіт, де вже нема хороби. Суд скільский зарядив обдукцию тїла, а жолудок разом з его змістом відослав до Кракова до хемічного розслїду. Отся пригода знахорки нехай буде осторогою для всїх тих, що шукають помочи і поради у знахорів та знахорок, щоби колись і они не перенесли ся недобровільно за їх порадою і помочию на тамтой сьвіт.

— **На дохід будови руско-народного театру у Львові** відбуде ся заходом „Українського-руского драматичного товариства імени Івана Котляревского" вівторок 6 го марта в сали „Міщаньского касина" (ул. Академічна 13) аматорске представлене „Лови" штуку в 4 діях граної з великим успіхом в Бурґтеатрі у Відни (в нїмецкого перекладав др. Евг. Олесницкий). Орхестра військова 80 п. п. Цїни місць: канапка 1 зр. 20 кр., крісло першорядне 1 зр., крісло другорядне 70 кр., вступ на салю 40 кр., для учеників в мундурі 25 кр. Білети можна дістати в „Рускій Бесїдї" у Львові (Ринок ч. 10 I. п.), а в день представленя від 6 години при касї. Початок точно о 7 годині вечером.

— **Огонь** в Камінцї струмиловій, в паровім млинї гр. Андр. Потоцкого (о чім у нас була коротка звістка) знищив два млини парові, тартак, паркетню, галю машин парових та електричних і маґазини з мукою і збіжем. З 10.000 мішків муки вратовано лише 1000. Втрати виносять до 400.000 К., але шкода була в цїлости обезпечена. Огонь згашено по 12 годинах працї. Наслїдком знищеня сих млинів втратило около 150 робітників занятє і заробок.

— **З Крушельницї в Стрийщинї** пишуть під днем 2 марта: У нас вже від довшого часу, майже від початку лютого, тревае веремя лагідне, що борше нагадує початок весни, як вимову люрь. Люди ходять босо і в лїтній одежи. Земля просхла, обліг зазеленів ся, по лїсах показались квітки, як: білі снїгові давінки, жовті первоьцвіти, лотай, сині анемони, т. зв. дика кокуруза і инші. Аґрест в моїм садї вже на розвитку. Прилетні птицї у нас є вже давно; особливо жайворонки і дрозди дають ся чути цїлими днями по полях і садах. В середу (28 лютого) вечером блискало у нас і полив ся рясний дощ, а в ночи (на 1 марта) перейшов на снїг, однакож з сего не буде пожитку, бо вже нинї знов потеплїло і відай до вечера буде по снїгови...

Господарство, промисл і торговля.

— **Рада надзираюча Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер"** відбула дня 13-ого н. ст. лютого с. р. звичайне засїданє, під проводом президента совітника Григория Кузьми, і

до дверий, коли нараз єї погляд задержав ся на малій книжочцї, оправленій в синю шкірку з золотими прикрасами. Пані Трезоріє задержала ся, взяла книжку і подала єї молодій дївчинї.

— Возьми то моя дитино, не хочу, аби ти, відійшла звідси з порожними руками. Та книжка має історичну вартість, яку ти зумієш оцїнити, бо она була власностию Єлисавети, сестри Людвика XVI; она читала єї в церкви ждучи на смерть. Але має она ще иншу моральну вартість. То „Послїдованіє Христа". Перечитай єї, найдеш на нїй ще слїди сльоз благородної мученицї, котрій допомогла до зношеня мук. То один з найкрасших творів, які вийшли з рук людских... Поможе тобі зрозуміти Того, Котрого ти доси не знала.

Жільберта взяла книжку дрожачими руками, сказала кілька слів подяки, а пані Трезоріє обіймила єї і притулила до себе як мати. Відтак отворили ся двері і молода дївчина пересилаючи матери Генрика послїдне пращанє відійшла разом з Розалїєю, що дожидала єї в сїнях.

IX.

Генрик схований за заслоною своєї комнати, бачив як Жільберта входила. З сильно бючим серцем любував ся розкішним видом любої. Той перший крок до осягненя назначеної мети приготовив і перевів з незвичайним у него упором. Єго байдужність на всьо і лагідність змінили ся на рішучість і відвагу. Був готовий до борби і не сумнївав ся, що побідить. Прислухуючись відгомонови кроків в палатї, говорив до себе: тепер входить на великі сходи, тепер до малого сальоника, а тепер стоїть перед материю. Коби лиш не дуже зміша ла ся. Однако дармо слухав, нї один звук не доносив ся до него. Аби час вкоротити, ходив довгим кроком по комнатї від дверий до комина, не спускаючи з ока вказівки годинника, радуючись, що розмова продовжає ся. По годині дав ся чути легкий стук замиканих дверий, а кроки в сїнях дали ему знати, що візита скінчила ся. Приступив до вікна і побачив, як Жільберта виходила з Розалїєю з дому. Ішла з похиленою головою, цїла занята своїми власними думками. Льокай отворив двері виходячі на улицю і Жільберта зникла. Генрика перейняв якийсь невитолкований смуток; з стисненим серцем стояв при вікнї, а чувстве якого зазнавав було так прикре, що аби від него відорвати ся, побіг до матери.

Баронова спділа перед комином задумана, на тім самім місци, на котрім застала єї Жільберта. Піднесла голову, побачивши сина і почала відразу, відгадуючи его нетерпеливість і бажанє дізнати ся о всїх подробицях розмови.

— В тій хвили вийшла звідси, моя дорога дитино. На жаль, она справдї чудесна.

— Чому, мамо, на жаль?

— Бо всьо, чого ми могли побоювати ся по вихованю такого вітця, ще більше як здійснило ся.

— Але що такого?

— Що? Не має нїякої віри нї релїгії!

Генрик махнув рукою, немов би хотїв сказати: „лиш тілько?"

— А щож може бути поважнїйшого? — спитала мати, зрозумівши той рух.

— Алеж мамо не пересаджуймо. Очевидно що то дуже поважне, але все дасть ся направити. На кождий случай волію то, як зломану ногу.

— Страшно! — скрикнула обурена баронова. — Ось погляди нинїшної молодежи! I то мій син, мій син так говорить!

— Алеж мамо, прошу вас — перебив їй Генрик — не берім того з такої страшної сторони. Чейже знаєте о тім дуже добре, що не маю нїяких скрайних поглядів, але остаточно мусїв я іти разом з моїм столїтєм. Трохи вільнодумности не зашкодить. Будьмо вирозумілі.

— Ну, хиба не гадаєш о тім, аби вінчати ся лиш в урядї? І то з дївчиною може нанїть не хрещеною.... Хоч говорила, що єї охрестили, але...

Пані Трезоріє не скінчила, бо несподївано отворили ся двері і в них появив ся барон. Мати і син поглянули зі страхом на себе. Поява голови родини відразу получила і погодила їх обоє.

— Що то? Що стало ся? — спитав барон приступаючи до жінки. Ви помовкли, коли я появив ся. Щось менї тут виглядало на суперечку. Чи ще ті справи того глупого хлопця колотять менї спокій дома? Ну, щож стало ся? Прошу і жадаю поясненя.

Баронова перша промовила:

— Я була така цікава і гадаю, що простиш менї, що я хотїла пізнати ту молоду дївчину... Знаєш...

— Панну Курсіє?

— Так; велїла єї просити, аби мене відвідала. Перед хвилею вийшла звідси...

— Дуже добре: І як тобі сподобала ся?

— Чудесна. Просто пречудна.

— Ще того не ставало!

— Лише, бачиш, я цїлком затревожена тим, що відкрила. В часї розмови дізналась я, що не має нїякої віри і неповнить нїяких релїгійних обовязків.

Баронова ждала вибуху; муж нї оком не моргнув; поглянув на неї спокійно і сказав:

— І щож тебе тут дивує?

— Як — промовила пані Трезоріє — тебе то не обурює?

— Обурює? Що? Алеж я був певний того! Чи могло бути инакше? Просиш до себе дочку такого безбожника і обурюєш ся, що она не ангел. Справдї ти бавиш мене.

На ті слова вітця, Генрик набравши вже трохи відваги, на вид єго спокою, якого не надіяв ся, упав на фотель і з розпукою закрив лице руками.

— Генрику — крикнула пані Трезоріє і

в присутности 14 членів та комісаря правительственного, гофрата Адольфа Гута.

Дирекция Товариства предложила справоздане за семий рік адміністрацийний 1899, враз з замкненем рахунковим і білянсом.

В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“ рік минувший належав під зглядом розвою товариства до нормальних, а під зглядом осягненого чистого результату, до найкориспійших від часу заснованя.

Поліс важних було 75.373 на 39,799.488 зр. обезпеченої вартости, а 340.252 зр. 23 кр. премії; в порівнаню з роком попереднім було більше о 12059 і о 50730 зр. 87 кр. премії. З тих обезпечень було тревалих обезпечень будинків 93 прцт., обезпечень збіжа в соломі 4 прцт. і обезпечень инших движимостий 3 прцт. З повисшої суми обезпеченої віддано в реасекурацию 17.8 міл. зр т. є. 44 прцт. обезпеченої вартости. Церков прибуло до обезпеченя 155 і було всїх обезпечених 1963 церков на суму 5,440 261 зр. з премією в квоті 21.3:8 зр. 74 кр.

Приходств прибуло 131 а разом було обезпечених 1386 на суму 3,104 996 зр. з премією 19.312 зр. 8 кр. Шкоди на церквах виносили 66 прцт. а на приходствах 53 прцт. премії за тіїж обезпеченя.

Всїх шкід мало Товариство в тім роцї 779 случаїв при 393 пожарах, що приключили ся в 312 місцевостях а 53 повітах. Більші пожари лучили ся: в Острові пов. Бібрка 10 шкід, в Підгородищу пов. Бібрка 8 шкід, в Дроговижу пов. Жидачів 86 шкід, в Острові повіт Каминка 7 шкід, в Угнові пов. Рава руска 22 шкоди, другий раз 3 шкоди і третий раз 9 шкід, в Черневі пов. Рогатин 10 шкід, в Вербіжи пов. Рудки 7 шкід, в Кагуєві пов. Рудки 7 шкід, в Якимчицях пов. Рудки 9 шкід, в Верчанах пов. Стрий 14 шкід і в Любачеві пов. Цїшанів 7 шкід.

Виплачені шкоди виносили з коштами ліквідациї суму 206.992 зр. 02 кр. т. є. 60½ прцт. суми премії; в попереднім роцї виносили шкоди 196.690 зр. т. є. 68 прцт. премії.

Суд мировий мав місце в однім случаю в Хашованю пов. стрийского. В дорозї ласки признало Товариство 21 відшкодовань в сумі 3-661 зр. 60 кр. Від початку свого істнованя виплатило Товариство за 7 літ 3.181 відшкодовань в сумі: 834.782 зр. 69 кр.

Фонд резервовий Товариства збільшив ся в тім роцї о 26.132 зр. 21 кр. і виносив з кінцем року 1899 122.907 зр. 26 кр.

Резерва премій побільшилась о 9.976 зр. 88 кр. і виносила в кінцем року 1899: 74.240 зр. а в. Цінних паперів мало Товариство 220 штук номінальної вартости на суму 231.737 зр. а після вартости курсової на суму 222.792 зр. 58 кр.

Надвижка білянсова виносить 38.765 зр., з тої надвижки має бути після статута ужита часть на дотацию фонду резервового і на оплату 6 прцт. від листів уділових фонду основного, а сума 28.000 зр на вильосоване і сплату 280 листів уділових фонду основного; в той спосіб остане еще до амортизациї до фонду основного решта 8.000 зр., котра прийде до сплати з надвижки біжучого року, так що вже в роцї 1901 почнуть уділяти ся з надвижок річних зворотн обезпеченим членам.

(Конець буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 5 марта. Дня 13 с. м. розпічнуть ся тут конференциї епіскопів з цілої Австриї.

Льондон 5 марта. Президент Крїґер виїхав до Оранії, щоби нарадити ся з президентом Штайном. Як кажуть, той виїзд стоїть в звязи з мировими переговорами.

Райхенберґ 5 марта. На місце помершого посла Шлезінґера вибрано до сойму нїмецкого народовця Беземіллера.

Новий Йорк 5 марта. Woord оголошує депешу дра Лейдса, котрий доносить, що Бури хотїли би тепер заключити мир, але жадають задержаня независимости.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано

Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

обернула ся благаючо до мужа: — Не бачиш, як болючо ранив ти дитину!

— Гадаєш, що хочу може укривати перед ним цїлу правду? Атже він мужчина. Вийшов ся в істерию, з котрої вийде хиба лиш з невдоволенєм і огірченєм.... Я хотїв би его з дорогої души витягнути з того, заки не буде за пізно!

Генрик відіймив руки від лиця, котрого блїдість і глубокий смуток дуже занепокоїли родичів і сказав рішучим голосом:

— Уважаєте мене, тату, мужчиною, дякую вам за то і як мужчина буду говорити з вами. Случай хотїв, що я пізнав панну Курсіє, полюбив єї і не можу уважати єї спільничкою провин, які закидаєте єї вітцеви. Отже питаю вас обоїх, чи схочете допомогти менї до осягненя щастя і чи зробите всьо, що буде в вашій силї, щоби усунути з дороги перепони, які я стрічаю. Без вашої помочи не можу нїчого зробити, а з нею можу мати надію. Ви мали в менї все любячого і послушного сина. Здаєть ся менї, що як доси не був я причиною ваших журб. А коли так було то добре знаєте, що діяло ся то мимо моєї волї і нинї з цїлого серця перепрашаю вас за то. Ви мене любите, о тім не сумніваю ся, бо я мав безнастанні докази того, отже не схочете, аби я був нещасливий. Допоможіть же менї, прошу вас о то, аби ту молоду дївчину витягнути з окруженя, в якім она перебуває і вказати менї, як маю просьвічувати єї душу, так як она вже має просьвічений ум, аби одно було рівно добре як друге. Не відказуйте моєї просьби, але відкиньте ваші неоправдані упередженя. Будьте для тої, котру я люблю такі добрі і щирі як були для мене, а буду вам віддячувати ся цїлим моїм житєм.

Генрик до глубини зворушений, ледве міг докінчити слів; сльози, що его давили, сплинули по лици і сидів так, тихо плачучи перед родичами. Трезоріери дивили ся з розпукою на ту одиноку, улюблену дитину, на котру були все такі горді. Здавалось їм, що цїле їх дотеперішне щастє пропадає з розпукою їх сина. Мати не могла довше стерпіти того виду. Витягнула руку до себе і притягнула его до себе.

— Моя дорога дитино, мій сину єдиний, будь спокійний.... Ти цїлий дрожиш.... поцїлуй мене.... Чи ми зробили тобі коли яку прикрість?... Чейже знаєш, що лиш тебе одного маємо на сьвітї.... Щож сталось би з нами, колиб ти був нещасливий?... Вже твій отець найде якийсь вихід з того, будь спокійний. Сам добре знаєш, що як він чогось хоче, то нїхто єму не опре ся.... Змилує ся над нами, атже він такий добрий....

Барон побачивши, що жінка лишає его самого і переходить до ворожого табору, махнув рукою з невдоволенєм:

— Ось як оно скінчило ся! Син і мати стають против мене. Але моя дорога, ти не маєш за зломаний гріш характеру! Не можеш дивити ся на сльози того двайцятьпятьлїтного дїтвака! І щож я тепер можу зробити, аби вам оперти ся. Назвете мене своїм гнобителем. А Бог сьвідок, що я цїлком того не хочу.

Ходив скоро по комнатї, насупившись, невдоволений, але вже напів успокоєний. По хвили задержав ся перед жінкою і сином, що сидїли обнявшись сердечно і спитав:

— Щож та мала, красна?

— О, колиб ви єї лице побачили, тату.

— Не добра кров! Не маю довіря. Она всїх нас пошие в дурнї. Впрочім вже зачала свою роботу.

— Але она така солодка, добра.

— То все так з початку, але за те потім....

— По пятьох мінутах розмови, полюбите єї; дивіть ся на маму.

— Але твоя мати цїлком так не одушевляє ся. То ти перевернув їй в голові.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улїпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То все, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белєтристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Мариї Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Реймонта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянґого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою:	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).